

PASARÉTI PRÉDIKÁCIÓK
refpasaret.hu

**Pasarét, 2014. június 19.
(csütörtök)**

Földvári Tibor

KRISZTUS GYŐZELME

Lekció: Róma 8,28-39

Alapige: Róma 8,37

De mindezekben felettébb diadalmaskodunk, az által, aki minket szeretett.

Imádkozzunk!

Dicsőítünk mennyei Atyánk, mert te valóban uralkodol és isteni hatalmat, kegyelmed nagyságát, irgalmad erejét az Úr Jézusban mutatod meg, aki a jó Pásztor, akiben beteljesítetted az ószövetségi ígéretet is, mint pásztor nyáját úgy legelteti. És köszönjük, Urunk, hogy azért lehetünk boldog nép, mert te vagy a mi Istenünk, az Úr Jézus a mi Megváltónk és Szentleked és igéd által élő, személyes kapcsolatunk lehet veled. Köszönjük, hogy a mai napon is a munkavégzésünkben, munkahelyünkön vagy ha otthon voltunk, tapasztalhattuk jelenlétedet. Hadd adjunk hálát az erőért, amelyet mára is adtál, a gondoskodásért, amiben megsegítettél.

Urunk, ha bármelyikünknek problémája lenne, kérünk téged, bátorítsad, vigasztaljad. Köszönjük, Urunk, hogy a gyülekezet közösségében mi imádkozhatunk téged, ugyanakkor várhatjuk a te szavad. Hadd szólítson meg bennünket a te igéd egyedül Jézus érdeméért, Urunk.

Ámen.

Igehirdetés

Óriási ajándék a mai modern technika lehetősége, hogy a foci világbajnokság meccseit utólag is lehet visszanézni, már tudva az eredményt,

és akkor, ha valamelyik csapatnak szurkolunk, és tudjuk, hogy kikapott, már előre szomorkodhatunk – kevésbé fáj. Ha pedig győzött, annál nagyobb örömmel figyeljük, mert a biztos győzelem tudatában tekinthetjük és élvezhetjük. Ugyanakkor végig lehet izgulni a mérkőzést, el lehet szomorodni a hibákon, még az öngólnál is meg lehet mondani a véleményt, de a döntő ilyen esetben mégis csak az, hogy már győzött a csapat, akinek szurkolok és boldog vagyok, mert győzött.

Az a bibliai kijelentés, ami előttünk van a Római levél felolvasott versében, felette nagy győzelemről beszél: „mindezekben felettébb diadalmaskodunk azáltal, aki minket szeretett”. Tehát az Úr népeként ugyanazt élhetjük át, hogy a győzelem biztos tudata. Ráadásul most a bevezetőben a képet használva, nem is csupán nézők vagyunk, szurkolók, hanem mi vagyunk a játékosok.

Lehet, hogy sok nehézség adódik, lehet, hogy még hibázunk is talán, de az Úr követésében akkor is tudjuk, hogy a győzelem biztos tudatában élhetünk. Biztos a győzelem nemcsak a végén, de már a játék közben is. Persze a hívó élet, az Úr követése, az nem játék, hanem éles harc. Most azonban, mivel a focivilágbajnokság van, úgy érzem, mégis csak beszédes, hogy ahogyan nem mindegy, hogy hogyan éli meg egy focista is akár világbajnokságon, ahogy játszik, ennél sokkal nagyobb kérdés, hogy Isten embere vagy Isten népe hogyan éli meg a hívó életét a hétköznapiakban.

Hogyan éljük meg azt, amikor esetleg nem is tűnik olyan győzelmesnek az életünk? Amikor úgy érezzük, hogy bárcsak én diadalmaskodnék, de közben tele vagyok kétségekkel, keserűséggel, félelemmel, mintha mi lennénk a vesztesek. Isten segítsen abban bennünket, hogy hadd töltse be a szívünket annak a biztos győzelemnek a tudata, amivel Pál maga is rendelkezett, ezért is tette hozzá: meg vagyok győződve valamiről.

Hogyan is győz a hívó ember, Isten népe; hogyan is diadalmaskodik felettébb; és kié is tulajdonképpen a győzelem, ez a felette nagy diadalom. És mi ezt nem visszanezve tehetjük, hiszen előttünk van az élet, előttünk van az Úr követése is, a jelenben kell megélni meg a jövőre tekintve, de mégis annak a biztos tudatában, hogy tudjuk, hogy a győzelem a miénk.

Két dolgot vizsgálunk majd, hogy a győzelem azért biztos, mert az Úr, Jézusé ez a győzelem, és éppen itt a Római levél 8. részében is meg a megelőző és az azt követő szakaszból is kiderül, hogy mi ezzel az Úrral vagyunk nagyon szoros életközösségben – majd néhány példát nézünk –, aztán pedig azt vizsgáljuk meg, hogy miért is emeli ki a szakaszban ezt a felette nagy győzedelmet olyan körülmények között, amiket a

szenvedéssel lehet legjobban leírni. Hogyan valósul meg ez a győzelem a szenvedések között.

Az apostol tehát diadalról beszél. De nagyon fontos, hogy olyan környezetben, amikor az ő hétköznapjait is a bajok, a nehézségek, a próbák kötik le, a szenvedések, és a 7. rész végén, amikor magára nézett – múltkori igehirdetésben is hallottuk ezt –, akkor még azt is látta, hogy bűnök is vannak, kemény bukások. „Ó, én nyomorult ember, kicsoda szabadít meg engem e halálnak testéből?” Szabad a bűntől, de a jelenléte még ott van. Amikor éppen elbukik és kesereg és sír emiatt, akkor hogy lehetne győztes? A folytatásban mégis leírja: annak ellenére, aki vagyok, a bűn jelenlétével az életemben, akkor is, ha az Úrra nézek, Jézusra, arra az Istenre, aki Jézusban így szeretett engem is – mondja Pál –, az Isten szerelmére, ha Krisztus szerelmére tekintek, mégis látom a diadalmat. Nem magamon elsősorban, hanem őrajta, őbenne. Látja az Úr Jézust és hálát ad. Hálát adok az Istennek a mi Urunk Jézus Krisztusért, akin keresztül ő megszabadított engem – folytatja a 8. részben. Hallottuk a felolvasott szakaszokban is, hogy mekkora győzelmet aratott az Úr Jézus.

Az a titok, hogy mivel Jézus az övéivel olyan szoros kapcsolatban van, amit ezzel a kifejezéssel ír le a Római levélben Pál: Krisztusban lenni, Krisztusban vagyok. Mindaz, amit ő elvégzett értünk – a megváltás, az üdvösség, a szabadítás, a bűnbocsánat – őbenne, őáltala. Egyszerűen fogalmazva még: ha ránk tekint az Atya, akkor olyannak lát bennünket, mint Jézust. Jézust látja bennünk, rajtunk. Mivel Krisztusban vagyunk, ezért az ő győzelme is a miénk, mindaz, amit megszerzett az örök életre nézve és a földi életre nézve is.

A földi életre nézve gondolkörében fontos kiemelni, amit a 10. versben így mond az apostol: Krisztus tibennetek. Tehát nemcsak Krisztusban vagyunk, hanem Krisztus tibennetek a Szentlélek által, igéje és Lelke által. Tehát Jézus az ő győzelmét a Szentlélek és igéje által ki-munkálja az övéi életében. Erről ír a folytatásban. Ezért mondja, hogy magunkban semmik vagyunk, de ha az Úrral való közösségre tekintünk, Jézusra, akkor Krisztusban, Krisztus tibennetek, és látszik az életünkön az Úr győzelme.

Emlékezzünk arra, hogy amikor az Úr Jézus a földi élete során segített a betegeknek, a bűnbeesetteknek, a megkötözötteknek, de most leginkább emlékezzünk azokra a történetekre, amikor Jézus a tanítványainak segített, mikor a tanítványait támogatta és erősítette. Most talán az egyik legjobb példa hadd legyen itt Péternek a tengeren járása. Péter elkezd süllyedni, és az Úr Jézus azonnal ott terem, odalép, mert ő

maga is a vízben jár, kinyújtja a kezét, megragadja Pétert, szól is hozzá, beszél is hozzá és kiemeli. Jézus cselekedete, tette és szava. Jézus testi létmódjában, dicsőséges testi létmódjában a mennyben van – olvassuk a Római levélben is –, de Szentlelke és igéje által ugyanilyen valósággal itt van most is közöttünk, és most is ugyanígy szava és cselekedete által az Úr Jézus a győzelmet adja, a megoldásokat adja. Péternek ott a vízben kellett volna maradni hittel, de nem bízott, ezért elkezdett süllyedni.

Az egyik legfrissebb élményt hadd említsem a testvéreknek. Éjfél körül az e-mail üzeneteket néztem, és az egyik barátom elkezdett velem csetelni, akiknek most született a kisbabájuk, és mondja örömmel, hogy megszületett és milyen nagy öröm, de van benne szomorúság is, mert valami probléma van, megfigyelés alatt tartják a kicsit, és milyen nehéz, hogy nem lehet az anyukával ott a kórházban, ő sem foghatta olyan sokáig, ahogy szeretne volna, tehát ott az öröm és a fájdalom, de jó kezekben van. És én tudtam, hogy azért ez nem olyan egyszerű kérdés, és eszembe jutott, miközben olvastam ezt az üzenetét ott röviden a cseten, hogy Jézus, az Úr Jézus születésekor is voltak problémák József és Mária számára, nem volt az se olyan egyszerű, és akkor ezt úgy leírtam pár szóval, hogy az Úr Jézus születésekor is voltak problémák, de ő is jó kezekben volt, és engem ez most bátorít veletek kapcsolatban is. És aztán ő visszaírja, hogy most már engem is bátorít. Valami történt Jézussal, akkor és ott, Isten Lelke itt és most eszembe juttatta, megszólalt az ige ott a számítógépen keresztül, Isten Lelke munkálkodott és nekem is és az édesapának is ezt az örömet adta, és ezt a biztatást, hogy tényleg jó kezekben van, hiszen Jézus is abban volt.

Amikor kísértés van és bukás és bűn, nagyon súlyos bűn – lásd, ahogy idézte Pál maga is: ó, én nyomorult ember –, akkor is győzhünk? A Mikeás próféta könyve 7. rész 7. versét, ha elkezdem, szerintem legtöbbször tudják folytatni: „ne örülj én ellenségem, elestem ugyan, de fölkelek, mert még ha a sötétségben ülnék is, az Úr az én világosságom”. Lehet, hogy bűn, de hát az Úr Jézusban lételem, a Krisztusban lételem a bocsánatot és a szabadítást igazolja, jelenti. Lehet, hogy újra meg újra elesem, de amikor a Krisztus tibennetek megvalósul, akkor meg nem kell már elesni.

Mi történik, amikor még az ilyen bukások után is arra döbben rá a hívó ember, amit a 28. versben olyan jól tudunk, csak ilyenkor azért nehéz hinni: „tudjuk pedig, hogy azoknak, akik Istent szeretik, minden javukra van, mint akik az ő végzése szerint hivatalosak”. Mit tud Isten ki-munkálni bennünk a bukásaink után? Sok mindent. Most ebbe nem szeretnék belemenni, csak arra emlékeztetni, hogy amikor Péter is megta-

gadja az Úr Jézust, emlékszünk, Jézus hátrafordul, fejét odafordítja, rátekint Péterre, és ez meghatározó lett Péter számára, mert az Úr Jézus az ő győzelmét az éppen őt megtagadó tanítványnak akkor és ott így adta. És Péter teljesen helyreállt. Rettenetesen fájt a bukása, de az Úr-ra nézett. Miért? Mert Jézus is ránézett.

A hangsúly tehát azon van, hogy a felette nagy győzelem, az nem a hívő embernek, az Isten népének az erőlködése, nem nekünk kell a győzelmet kivívni, Jézus elvégezte, illetve ahogy itt a levélben mondja Pál: az Isten szerelme, amely vagyon a mi Urunk Jézus Krisztusban. Amit Isten elvégzett az ő egyszülött Fián keresztül – a 32. vers is nagyon kedves, hányszor idézzük –, vele együtt mindent ad. A győzelmet is.

Azt is megtudtuk a felolvasott szakaszból is meg a Római levél egészéből, hogy ez nemcsak a jelenre nézve, hanem a jövőre nézve is bizonyos. Sőt, ha arra gondolunk, hogy focimeccs, azért a focimeccsnek is a végén, amikor lefújja a bíró a meccset, akkor derül ki, hogy ki győzött, de közben is már érezhető, látható sok minden, mert ha 10-0-ra vezet az egyik csapat és már csak egy perc van, akkor biztos, hogy ő győz, csak meg kell várni, hogy lefújják a mérkőzést.

Jézus a jelenben is az ő győzelmét munkálja bennünk is, és az ő győzelme egyszer s mindenkorra elvégeztetett a kereszten és feltámadásával, és mégis azt mondja, hogy nézzünk a jövőre, a jövő reménységére, mert itt a földön is miénk a diadal – mondja az apostol –, de vár ránk az igazán nagy dicsőséges diadal. Most nem akarom felolvasni a Római levél számos helyéről, hallottuk a felolvasott igeszakaszból is. Tehát a reménység.

A földi életünkre nézve is az Úr győzelme sokszor lehet jövőbeni, mert most még várnom kell valaminek a kimunkálására az életemben, várom, hogy az Úr cselekedjen, szabadítson, és eltelik egy kis idő és akkor ott van a diadal és a győzelem érzése. De most elsősorban arról van szó, ami a földi élet után az Úr eljövetelekor lesz a miénk, amit a reménység ragad meg. Ezt a verset azért felolvasom: „ha pedig gyermekek, örökösök is, örökösei Istennek, örököstársai pedig Krisztusnak, ha ugyan vele együtt szenvedünk, hogy vele együtt is dicsőüljünk meg”. Tehát van örökség és dicsőség.

Megint gondoljunk az Úr Jézusra magára. Ott volt a kereszttel előtt, már nem sok idő volt hátra, hogy megy a keresztre majd, de előtte a megdicsőülés hegyén mennyei ragyogás és dicsőség, megjelenik Illés és Mózes, és emlékszünk, hogy arról beszélgetnek Jézussal, hogy hogyan teljesíti ki majd a küldetését kereszthalálával. Azaz hogyan arat a mennyei Atya hatalmas győzelmet az egyszülött Fiú engedelmissége, enge-

delmes, győztes élete által, amit az isteni Szentlélek ereje által visz végbe, tehát hogyan győz Jézus majd, amikor megy a keresztre. De a megdicsőülés hegyén a mennyei dicsőség ragyogott, tehát valami olyasmiben volt része, ami majd a mennybemenetekor lett igazából valóság, de az majd csak a feltámadás után jöhetett. De már a kereszttel előtt Jézusnak is mégis csak ott volt az a hatalmas remény.

Mi lett volna, hogyha hallgat Péterre az Úr Jézus, és azt mondja, hogy Péter, nagyon jó ötlet, építsünk itt három hajlékot, itt lakunk Mózes-sel, Illéssel hármásban, ti is itt lehettek majd a közelben, és milyen jó lesz majd a mennyei dicsőségben. Csak akkor nem lett volna győzelem. De nem ez történt, mert Jézus tudta, hogy mit visz végbe, hogyan, és számára is a megdicsőülés mennyei ragyogása, dicsősége – ahogy megtudjuk a bibliai kijelentésből – erősítő volt arra, amit majd a kereszten visz végbe. Jézus végigjárta a kereszttel útjának a győztes lépéseit is, minden harci cselekményét végrehajtotta a jövő reményében. Erről beszélt a tanítványainak is búcsúbeszédeiben.

Az Úr Jézusnak ez a fajta győzelme a jövőre nézve is tehát nekünk is biztosítja a jövő bizonyosságát. Meg vagyok győződve. Volt-e már bennünk olyan érzés, hogy biztos, hogy üdvözülök? Volt-e már kérdés számunkra, amikor nem voltunk biztosak abban, hogy az Úr-ei vagyunk nagyon nehéz élethelyzetekben? Vagy az, hogy az Úr biztos, hogy megtart-e? Az üdvbizonytalanság keserősége könnyen érheti a legrégebb óta hitben járókat is, ha magára néz vagy a körülményekre. Ha az Úrra nézünk, ahogy Pál is: meg vagyok győződve. A jelen és a jövő egyaránt a mi szempontunkból az Úr győzelmét hirdeti. Ezt Isten végbe vitte, Jézus elvégezte, és a Szentlélek által most is végzi bennünk jelenre és jövőre nézve egyaránt. Mindezt Krisztus szerelme és Isten szerelme, ami nagyon a mi Urunk Jézus Krisztusban biztosítja.

Testvérek, tehát nem nekünk kell erőlködni. Példához visszatérve: lehet, hogy játékos vagyok a focipályán, de miközben játszok, nem tűnik nehéznek, mert az erő, a győzelem, az az Úrtól van. Övé a győzelem. Hogyan lesz a miénk? Úgy, hogy elhisszük azt, amit kijelent az ige. Emlékszünk, hogy Jairusnak az Úr Jézus akkor mondta ezt, hogy ne félj, csak higgy, amikor éppen meghallotta, hogy ne fáraszd tovább a Mestert, meghalt a lányod. Ne félj, csak higgy! És itt gondolhatná valaki, aki nem ismeri az Úr Jézust, meg a Bibliát, csak higgy, mert mást úgysem tehetsz már. Ez ugye, olyan gyenge, olyan bizonytalan, az a 'csak'-ra vonatkozva. De éppen az ellenkezője. Mindened megvan, ami kell ahhoz, hogy ebben a hihetetlen nehéz élethelyzetben megragadd az Isten személyét, munkáját, erejét. Ne félj, csak higgy! Meg vagyok győződve

– mondja Pál. Ha az Isten velünk, kicsoda ellenünk. Biztos hit és biztos reménység.

A hit, az nem egyszerű dolog természetesen, hiszen a hit azt jelenti, hogy én megragadom azt, amit az igében kijelentett nekem az Úr, azaz Krisztusban vagyok, Krisztus bennem, és ha belegondolunk, néha nem is olyan könnyű hinni, illetve engedelmeskedni annak, amit az Úr mond, mert a földi életünkben sok minden ez ellen munkál. A sátán, a körülmények próbálják a vesztes voltunkat igazolni. Amikor éppen vesztesnek érezzük magunkat, vagy éppen benne vagyunk valami ilyen helyzetben, akkor nem is olyan egyszerű hinni. Ezért is lett – hiszem – leírva a Római levél minden verse. Pál maga is ezt átélte. Újra hadd mondjam: ó, én nyomorult ember, kicsoda szabadít meg? De nincs vége: hálát adok az Istennek, a mi Urunk Jézus Krisztusért, mert ő a szabadító.

„De mindezekben felettébb diadalmaskodunk azáltal, aki minket szeretett.” Hogy mennyire szeretett, az látszik az Úr Jézusban, és mivel előtte volt arról szó, hogy Krisztus szerelme, utána pedig arról van szó, hogy az Isten szerelmétől, amely vagyon a mi Urunk Jézus Krisztusban, azáltal, aki minket szeretett – hadd mondjam így –, vonatkozhat Istenre (és ez esetben az Atya) és vonatkozhat Krisztusra is. Mind a kettő hihetetlen bátorító lehetőség a magyarázatban. A Károli-fordítást azért kedvelem és nagyon szeretem itt, mert azt mondja: szerelme. A 37. versben: azáltal, aki minket szeretett, de a 39.-ben így van: az Isten szerelmétől, mely vagyon a mi Urunk Jézus Krisztusban. És előtte Krisztus szerelmétől.

Ez a 'szerelem' szó a legmélyebb szeretete Istennek az övéi iránt. És hogyha ennek a szerelemnek, szeretetnek a valósága, a személyhez kapcsolódó ténye, valósága betölti a szívünket, akkor minden lehet ott a földi életünkben, tekinthetünk magunkra, láthatjuk a körülményeket, de ha betölt a szeretet, szerelem érzése a személy iránt bennünket is, ami a hit, akkor onnan minden más elkerül az útból. Felettébb diadalmaskodunk. Tökéletes, teljes, végérvényes győzelem, diadal.

És itt jön a folytatás, hogy „de mindezekben”. Az ellentétes kötőszó is érzékelteti, hogy valami azért elhangzik előtte, amire nézve azt kell mondani, hogy 'azonban', 'de azért'. Mi ez a mindezekben? Mert eddig elsősorban az Úr Jézus személyére, Isten szerelmére, Isten szeretetére figyeltünk, akié a győzelem. És mondtam példákat is, hogy hogyan valósul meg az Úrtól kapott győzelem. De mi minden között valósul meg az ige fényében? És itt van erről szó a Római levél 8. részében, hogy a győzelem, a felette hatalmas diadal, a végérvényes diadal és győzelem az

éppen olyan helyzetekben, körülmények között, amik világi szempontból pontosan az ellenkezőjét adják, mint a győzelem.

A veszteség, a végérvényes pusztulás, a halál, a szenvedés, az Úrért való szenvedés körülményei, helyzetei közepette. Azt mondja itt az ige: „kicsoda szakaszt el minket a Krisztus szerelmétől? Nyomorúság vagy szorongatás, vagy üldözés, vagy éhség, vagy mezítelenség, vagy veszedelem, vagy fegyver-é?”

Fontos, hogy a 36. versben ezt mondja: amint meg van írva, hogy... Tehát nem csupán leírja a lehetőségeket, amelyeket mi is átélhetünk. Ma is van, akit üldöznek – Magyarországon minket nem üldöznek, nem szorongatnak, nem szorongatunk –, de arab államokban, arab országokban van üldözés. Lehetne itt is nézni tehát a körülményeket, ami látható, de ennek a leírásában is azt mondja az ige: amint meg van írva. Tehát a bibliai kijelentés fényébe állítja még a helyzeteket is, amiben a győzelem megvalósul, illetve amelyek olyan veszteségnek tűnhetnek. „Teéretted gyilkoltatunk minden napon, olybá tekintenek mint vágó juhokat. De mindezekben...” Tehát amikor a hívő ember, Isten népe vágó juhként kell, hogy megélje az Úrért való szenvedés sokféle nehézségét, baját, látszólagos vesztesését.

A folytatásban pedig azt mondja Pál: „meg vagyok győződve, hogy sem halál, sem élet, sem angyalok, sem fejedelemségek, sem hatalmaságok, sem jelenvalók, sem következők, sem magasság, sem mélység, sem semmi más teremtmény nem szakaszthat el...” Azokat említi, amelyek látszólag elszakíthatnának. Úgy tűnik, hogy rendelkeznek olyan erővel, hogy elszakíthatnának Isten szerelmétől, mintha erősebbek lennének, mint az Úr. Mintha erősebbek lennének Jézusnál. Olyan dolgok, olyan személyek, olyan események, idők, szóval a földi életben a bűneset utáni világban mindaz, ami látszólag erősebbnek tűnhet még magánál Istennél is. Isten szerelménél. Persze, mikor így mondom, akkor azt mondjuk rögtön, persze ez képtelenség, hát ilyen nincs. És Pál mégis leírja, hogy milyen nehézségek vannak, amelyek között az Úrnak kedves, hogy az ő győzelmét, illetve Krisztus győzelmét igazolja az övéi számára.

Mondok egy ismerős igét, csak rosszul: elküldelek benneteket mint farkasokat a juhok közé. Micsoda győzelem lenne! Megyünk a misszióba, farkasokként a juhok közé. Arab országba és mindenki megtér egy pillanat alatt Jézushoz, vagy bárhova, ahol most üldözik a keresztyéneket, mert a hívők a farkasok, a hitben még nem járók a juhok. De ugye, Jézus nem ezt mondta, hanem azt mondta, hogy elküldelek benneteket mint juhokat a farkasok közé. Így lesztek győztesek. Itt meg azt mondja: olybá tekintenek mint vágó juhokat.

Gondoljunk arra, hogy Pál apostolt is hányszor nézték, hogy nagyon kedves vágó juhocska, és tettek is róla, hogy érzékelje az apostol, hogy te bizony vágó juh vagy számunkra. Hányszor akarták az apostolt eltenni láb alól, hány fajta szenvedésben volt része. Közben mi történt? Az Úr eszköze volt abban, hogy a pogányok között az Úr Jézus győzelmét végbe vigye és a maga személyes életében is mint az Úr szolgája átélje, hogy én vagyok a győztes, pedig látszólag vesztes vagyok.

Hallottuk a felolvasott igében, abban az egyetlen versben, hogy a dicsőség útja is a vele együtt szenvedés. „Ha vele együtt szenvedünk, hogy vele együtt is dicsőüljünk meg.” És hogyha ezt az ígét összekapcsoljuk a 32. verssel – „Aki az ő tulajdon Fiának nem kedvezett, hanem őt mindnyájunkért odadta, mimódon ne ajándékozna vele együtt mindent minékünk?” –, ezek szerint a vele együtt szenvedés is ráadásajándék az Úr Jézushoz kapcsolódóan, mert adta Jézust és adja ráadásul, hogy vele együtt szenvedünk, mert ez a győzelem.

Testvérek, nekem ezt most nagyon nehéz mondani, mert mi van, hogyha az Úr az én életemben is ezt megpróbálja, hogy hiszem-e, hogy ez igaz? Hogy a vele együtt szenvedés a győzelem. Mert én is szívesebben szeretek úgy győzni, hogy látszik is, hogy én győzök, de az apostol szavaiban – és ha emlékszünk, Jézus is hányszor mondta ezt – a győzelem, az a látszólagos vereség útján. Megint mondani kell, hogy maga Jézus is ezt élte át. Most újra hadd húzzam alá: megdicsőülés hegye, dicsőség, de a kereszt útján vezetett a győzelem. És itt is áll, hogy a jelen és a jövő szempontjából ugyanúgy igaz. A jelen szenvedései közepette az Úr, az Úrral való szenvedés, az Urért való szenvedés útján át a dicsőséges jövőbe. Lesz majd, amikor nem lesz szenvedés, halál. Lesz majd, amikor nem bánthatják már az Úréit, olvastuk a Jelenések könyvében is. Az majd Jézus eljövetelekor. De mit mond itt az apostol? De mindezekben felettébb diadalmaskodunk. Már most is.

Eszembe jutott az a jelenet a *Quo vadis?* című filmből, amikor ott vannak a keresztyének az arénában, és gyakorlatilag készülnek kiengedni az oroszlanokat, de még mielőtt ezt a filmjelenetet láthatnánk a filmben, előtte egyszer csak ott van a nézőközönség között Péter személye és elkezd beszélni Péter. Arról beszél, hogy veletek van az Úr, vár benneteket. Most meghaltok, de vár benneteket az Úr. És olyan megható a filmben, hogy mosolyogva halnak meg a kínhalál közepette azok a keresztyének. Mert a halál, az kínhalál lett, szenvedtek hihetetlenül, de a mosoly az arcukon azt mutatta, hogy abban a hitben vállalták ezt, hogy mi vagyunk a győztesek és vár a győztes Úr. „Légy hű mindhalálig és neked adom az élet koronáját.”

A Jelenések könyve 12. részében beszél az Úr Jézus személyéről és győzelméről. Ez az a szakasz, ahol az asszony, aki a fiút szüli, és a sárkány, aki próbálja a fiút elpusztítani, aztán hadakozás van Mihály és az angyalai és a sárkány és az angyalai között, szóval egy ilyen szakasz után mondja a hívőkre vonatkoztatva ezt a hihetetlen bátorító kijelentést: „és ők legyőzték azt a Bárány véérért, és az ő bizonyágtételüknek beszédéért, és az ő életüket sem kímélték mindhalálig”. Mert szenvedések közepette kínhalál, az Úrért vállalt kínhalál közepette győztek, illetve győzött általuk, bennük az Úr. A reménység azt jelenti ez esetben tehát, hogy itt még szenvedés lehet, mert a földi életben élünk, és ez az útja, Jézusnak is ez volt az életútja, de várjuk azt a jövőt, amikor eljön Jézus, és ott már nem lesz szenvedés. Ott már csak dicsőség. Ha az a jövő jönne el most, ma, akkor persze nem kellene szenvedni.

De micsoda kegyelme Istennek, hogy még nem jön el az Úr Jézus, mert például akkor nem mehetünk már juhokként a farkasok közé, akkor nem lehet több bűnösnek megtérni, akkor lezárul a kegyelem ideje. De amíg az Isten népét bánthatják, mert vállalják az Urat szenvedések ellenére, közepette is, akkor az Úr győzelmet arat. Például abban, hogy megtérnek mások. „Tudjuk pedig, hogy azoknak, akik Istent szeretik, minden javukra van.” Ebben az értelemben tehát az Úrért vállalt szenvedés, az Úr szolgálatában való szenvedés javamra válik. Micsoda öröm az, amikor engedi az Úr meglátni, hogy valaki, aki korábban sokat bántott, egyszer csak mégis az Úré lesz. Gondoljunk arra, hogy Pál maga is ezt átélhette. Illetve Pál miatt sokan átélhették az 1. század keresztyénei között, hogy az üldözőből a végén üldözött lett.

Még az az íge jutott eszembe, amit a Filippi levélben így mond az apostol – Filippiben is bántották Pált – az 1. rész 29. versében: „mert néktek adatott az a kegyelem, nemcsak hogy higgyetek őbenne, hanem hogy szenvedjete is őérette.” A szenvedések, az Úrért vállalt szenvedések azt segítik számunkra megragadni hittel, hogy várjuk a boldog jövőt. Várjuk a győztes élet jövőbeni reménységét. Sokan szeretnének már itt a földön győztes győztesként élni. Itt a földön Isten népe a vesztesnek tűnő győztes nép, mert szenvedések között arat Isten győzelmet és szenvedések által teszi az övéit győztesekké.

„De mindezekben felettébb diadalmaskodunk.” Nemcsak azáltal diadalmaskodunk tehát, hogy nem tud megijeszteni a szorongattatás, a bántás, hű maradok az Úrhoz, azaz győzök a támadás, a próba közepette, hanem a végén javamra válik az, amivel le akar győzni az ellenség. Tehát nemcsak győzök valami fölött, hanem a végén javamra válik még az is, ami fölött győztem. Felette nagy diadal. Nemcsak legyőzni az el-

lenséget, az ellenfelet, hanem a végén az ellenség, az ellenfél javamra válik vagy ha emberekről van szó, amikor megtér az ellenség az Úrhoz, meggyőzi az Úr.

Isten örök tervéről beszélt az apostol, amelyet örök időknek előtte eltervezett, aztán leírta, hogy mindezt Jézus hogy vitte végbe, hogyan lett ez valóság az övéi számára, aztán a végén megpendítette az örök dicsőség jövőjét, és közben beszélt arról, hogy mi vagyunk a győztesek, mert Jézus a győztes. Aki Krisztusban van és 'Krisztus tibennetek' igazságát Szentlelke által átéli, az tapasztalja ennek a valóságát, csak azt kell tudatosítani, hogy a „mindezekben”, az a szenvedések közti állapot.

Jézus nem véletlenül mondta a tanítványainak a búcsúbeszédében a János 16,33 szerint, hogy „e világon nyomorúságotok lesz, de bizatok, mert én meggyőztem a világot.” A győzelméről beszélt Jézus, mikor azt mondta: e világon nyomorúságotok lesz. Mert a győzelem útja – ahogy az Úr Jézus számára is –, a trón, a dicsőség útja, a kereszten keresztül vezetett. Nekünk nem meghalni kell a kereszten, de a szó jelképes értelmében a keresztúton keresztül vezet a győzelem felé az Úr.

Segítsen bennünket Isten, hogy ezt merjük hittel megragadni. Akkor is, amikor lehet, hogy a kísértésekkel küzdünk, akkor is, ha éppen most az Úrért szenvednünk kell valamiben, de akkor is, amikor egyszerűen csak érezzük a földi életnek a terhét, nehézségét, de mindezekben felettébb diadalmaskodunk.

Imádkozzunk!

Magasztalunk téged, mennyei Atyánk, hogy az Úr Jézus győzelmét is csakugyan az ő szenvedésein keresztül vitted végbe. Köszönjük, hogy a Szentírásban, a teljes írásban, Ó- és Újszövetségben láthatjuk a mi Megváltónk győzelmét. Áldunk téged, hogy ma is órá tekinthettünk. És köszönjük neked, Urunk, hogy ennyire szoros közösségben lehetünk vele kegyelmedért, hogy a Krisztusban lehetünk.

Kérünk téged arra, segíts, hogy a 'Krisztus tibennetek' igazsága is látszódjon. Bocsásd meg, kérünk, minden bukásunkat. Bocsásd meg Urunk, ha még mindig vannak kedves kísértések, amikben olyan könnyen elesünk. Bocsásd meg, Urunk, amikor az apostolhoz hasonlóan nekünk is mondani kell, hogy „ó, én nyomorult ember, kicsoda szabadít meg a halál testéből?” De köszönjük, hogy Jézus a szabadító.

Imádkozunk, Urunk, hogy az Úr Jézusért vállalt szenvedés, az ne teher legyen nekünk, hanem valóban hadd tudjuk vállalni azzal a hittel, azzal a csendes boldogsággal, hogy ez kegyelem.

KRISZTUS GYŐZELME

Köszönjük, Urunk, hogy de mindezekben felettébb diadalmaskodhatunk mi is. És magasztalunk, hogy mi is hittel vallhatjuk meggyőződéssel, amit az apostol, hogy semmi sem szakíthat el Isten szerelmétől, mely nagyon a mi Urunk Jézus Krisztusban.

Kérünk téged arra, támogasd azokat a testvéreinket, akik betegek közöttünk, akik kórházban vannak, műtét előtt vagy után, vagy akik szeretnének már végre felgyógyulni a betegségből. Urunk, a te kegyelmed támogassa őket.

Kérünk azokért, akiket a halál, a gyász terhel. Szabadítsd fel őket, Urunk. Köszönjük, hogy a ne félj, csak higgy igazsága mindannyiunknak szól.

Imádkozunk, Urunk, az ukrán helyzetért. Hadd legyen ott megoldás. Kérünk, adj ott békét. Akik ott Kárpátalján tiéid a magyarok között, vagy az ukrán vezetésben ismernek téged, add, Urunk, hogy lássák a te megoldásodat.

Népünk vezetőiért is így imádkozunk most, Urunk. Nekik is adj győzelmet. Arra kérünk, Urunk, tartsd őket alázatban, segítsd őket, és akik közülük hitben járnak, merjék megélni a hitüket a magas pozícióban is, kérünk.

És hallgasd meg most, kérünk, a csendben elmondott imádságunkat, Jézus érdeméért.

Ámen.